

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Vadima Hlavatého v právní věci

žalobce: **XY, IČO:**
se sídlem
zastoupený JUDr. Markétou Vaňkovou, advokátkou
se sídlem Praha 4, Nad Nuslemi 11

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2015 č.j. MHMP 1994766/2015

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno usnesení Úřadu městské části Praha 1, odboru výstavby ze dne 13. 5. 2015 č.j. UMPCP1 072287/2015 (dále jen „rozhodnutí stavebního úřadu“). Rozhodnutím stavebního úřadu byla zamítnuta žádost žalobce o změnu stavby „*půdní vestavby dvou bytových jednotek v domě čp. x v k. ú. x*“ před jejím dokončením (dále jen „žádost“). Důvodem zamítnutí žádosti bylo, že žalobce nedoložil souhlasné stanovisko odboru památkové péče Magistrátu hl. m. Prahy (dále jen „OPP

MHMP“), resp. že dokumentace ke změně stavby před jejím dokončením z hlediska zájmů státní památkové péče je nepřipustná.

2. V napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že Ministerstvo kultury podle § 149 odst. 4 správního řádu opatřením ze dne 1. 10. 2015 vydaným pod č.j. MK 53984/2015 OPP (dále jen „opatření MK“) potvrdilo závazné stanovisko OPP MHMP č.j. S-MHMP 1537486/2014 ze dne 28. 1. 2015 (dále jen „závazné stanovisko“), z něhož vyplývá, že provedení navrhovaných prací v rozsahu předložené dokumentace pro změnu stavby před jejím dokončením je z hlediska zájmů státní památkové péče nepřipustné. Ministerstvo kultury se též ztotožnilo s názorem Národního památkového ústavu, územního odborného pracoviště v hlavním městě Praze (dále jen „NPÚ ÚOP HMP“) ze dne 17. 12. 2014, že navrhovaná realizace půdní nástavby je z hlediska zájmů státní památkové péče nepřipustná. Dle výkresové dokumentace je zřejmé, že nejedná o vestavbu, ale o nástavbu s tím, že žalobci bylo negativní stanovisko NPÚ ÚOP HMP oznámeno s možností se k němu vyjádřit, čehož však žalobce nevyužil.
3. Žalovaný připomenul, že dům čp. x na pozemku parc. č. x, x v k. ú. x je kulturní památka zapsaná v Ústředním seznamu kulturních památek pod r. č. x a nachází se v památkové rezervaci v hlavním městě Praze. Jde o barokní dům „x“, který se sestává z objektu při ul. x a objektu do ul. x. Původně čtyřramenný dům okolo dvora byl přestavěný v letech 1937-1938 Fritzem Lehmannem na třítraktový dům.
4. Rozhodnutím vydaným dne 3. 8. 2010 pod č.j. UMCP1 077144/2010 stavební úřad povolil žalobci změnu stavby čp. x v k. ú. x spočívající v půdní vestavbě dvou bytových jednotek 1 + kk a 2 + kk, nového železobetonového schodiště dvouramenného v dvorním traktu do nového podkroví, ve výměně keramické krytiny, 5 ks pultových vikýřů do ulice a do dvora, 2 nová dřevěná ateliérová okna, 2 pultové vikýře a 2 střešní okna (dále jen „stavební povolení“). Půdní vestavba se dotýká pouze horního patra nad podkrovím objektu v x ulici. K projektové dokumentaci (dále jen „PD“) na půdní vestavbu bylo vydáno souhlasné závazné stanovisko OPP MHMP č.j. 1052247/2009 ze dne 25. 2. 2010. Půdní vestavba zachovávala stávající dřevěný krov, tvar a objem nebyl měněn.
5. Dne 23. 8. 2012 požádal žalobce o změnu stavby před jejím dokončením a o prodloužení lhůty k dokončení. Usnesením ze dne 30. 9. 2013 č.j. S-MHMP 265477/2013/OST/D1, č.j. MHMP 1101467/2013 bylo potvrzeno usnesení, kterým stavební úřad žádost zamítl z důvodu nesouhlasného stanoviska OPP MHMP s výjimkou části o prodloužení lhůty k dokončení stavby, protože o této části žádosti stavební úřad nerozhodl.
6. Dne 23. 3. 2015 žalobce opakovaně požádal stavební úřad o změnu stavby před jejím dokončením, a to i přes negativní stanovisko OPP MHMP, které bylo potvrzeno Ministerstvem kultury. Ze žádosti vyplývá, že u nově prováděných dvou bytových jednotek v 7. NP dojde oproti původnímu povolenému stavu ke změně vnitřní dispozice, plocha bytů zůstane zachována. Žalovaný poznamenal, že navrhované práce dle předložené projektové dokumentace (PD) zpracované v dubnu 2014 se obtížně posuzují, protože předložená PD působí zcela schematicky a je zjevně rozporná tím, že vykazuje závažné nesrovnalosti v porovnání mezi textovou částí a výkresy. Navrhované změny nejsou řádně popsány ani v žádosti ani v dokumentaci. Zásadní posouzení vychází zejména

z porovnání pohledů a řezů, které však nejsou dostatečně prokótovány. Rovněž dotčený orgán, včetně Ministerstva kultury, konstatoval, že PD vykazující takto závažné nedostatky nemůže být řádným podkladem, který by umožňoval vydání kladného závazného stanoviska ze strany OPP MHMP.

7. Žalovaný též poukázal na bod 1a) souhrnné technické zprávy, z něhož vyplývá, že stávající krov i objem střechy bude na objektu nemovité kulturní památky zachován, přičemž z výkresové dokumentace jasně plyne, že má být změněn. Stejně tak jsou popisovány okenní otvory ve střechě, kdy údajně zůstává zachován počet vertikálních os oken, nikoli počet, velikost a tvar oken. Z výkresové dokumentace je zřejmé, že se nejedná jenom o „vestavbu“ prezentovanou žalobcem v žádosti i v textu PD. Vzhledem ke změně tvaru a objemu střechy se v daném případě jedná o nástavbu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 12. 2. 2015 č.j. 9 As 116/2014-31, ve kterém soud konstatoval, že výškové ohraničení stavby je dáno svrchní obalovou plochou, jejímž základem jsou horní části stavby, typicky vnější plochy střešního pláště. O nástavbu se pak bude jednat tehdy, pokud se zvýší některá ze svrchních obalových ploch stavby. V daném případě soud posuzoval ohlášenou vybudovanou pultovou vikýř tam, kde dříve byla prostá sedlová střecha. Svrchní obalová plocha stavby daná vnější plochou střešního pláště se tak měla zvýšit o vikýř s tím, že posuzovaný vikýř proto představuje nástavbu. Stejně tak jde o nástavbu v případě dostavby 2. NP nad terasou, neboť svrchní obalovou plocha nad částí stavby představující terasu měla nabýt na objemu.
8. Žalovaný uvedl, že změna povolené půdní vestavby dle řezů výkresové dokumentace spočívá v tom, že na stávající hraně mansardové střechy má být odstraněn stávající sedlový krov a bude zde proveden nový mansardový krov s patrovým řešením ve sklonu stávající spodní strmější části střechy s hranou zalomení plochy střech v poloze až nad druhými horními vikýři bez popsání nové nosné konstrukce krovu, a dle pohledu výkresové dokumentace spočívá v tom, že hrana zalomení se posouvá z výškové kóty cca 23 m na 25 m, tedy pouhý metr pod hřeben. Horní části mansardy mají minimální sklon - patrně 30°. Z uvedeného žalovaný dovodil, že se jedná o nástavbu, která vyžaduje umístění a vydání stavebního povolení.
9. Vzhledem k tomu, že dle pohledů a půdorysu střechy výkresové dokumentace by pultové vikýře s ležatými nečleněnými okny 900 x 700 mm v uliční části byly vyměněny za klasická dvoukřídlá okna 1500 x 1300 mm s rovnou oplechovanou střechou a v dvorní části by se rovněž pultové vikýřky měnily na uvedená klasická okna a ateliérová okna by změnila rozměry i členění z obdélných tabulí na výšku na tabule na šířku, jedná se o stavební úpravy kulturní památky se změnou vzhledu, které nelze zařadit pod režim ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) ani § 104 odst. 1 písm. k) stavebního zákona. Jde o stavební úpravy před jejím dokončením.
10. Srovnáním PD ke stavebnímu povolení a nového návrhu je zjevné, že se také zcela mění dispozice obou bytů, neboť je vyzdívána nová nosná konstrukce uprostřed domu bez jakéhokoli statického a konstrukčního posouzení a řešení. Stavební, materiálové a rozměrové změny nelze z předložené PD dostatečně posoudit.

11. Žalovaný konstatoval, že danou situaci upravuje ustanovení § 149 správního řádu. Jestliže stavební úřad v průběhu řízení o žádosti zjistí, že bylo vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí další dokazování a žádost zamítne. Stavební úřad tedy neměl jinou možnost než žádost zamítnout, aniž by musel hodnotit a posuzovat, zda žádost včetně PD má náležitosti uvedené ve vyhlášce č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, a pod jaký režim stavebního zákona spadá navrhovaná změna stavby před jejím dokončením.
12. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce namítl, že ačkoli dle názoru pracovníků NPÚ ÚOP MHP by navrhovanou stavbou byl narušen tvar střešní konstrukce budovy, a to zásadní změnou tvaru a objemu střechy na mansardovou zvýšenou nástavbu nad stávající mansardou a zásadní změnou osvětlení na velké vikýře s klasickými dvoukřídlými okny 1500 x 1300 mm na výšku s rovnou plechovou stříškou, ve skutečnosti nedochází ke zvýšení nástavby a toto tvrzení správního orgánu je nepravdivé. Závazné stanovisko dle mínění žalobce nerespektuje Listinou základních práv a svobod (dále jen „Listina“) stanovené právo, že všichni účastníci jsou si v řízení rovni (viz čl. 37 odst. 3 Listiny). Prostřednictvím obrazové dokumentace žalobce dokládá, že navrhované úpravy, žalobci vytýkané a neschválené, byly správním orgánem povoleny a schváleny jiným subjektům, a to nejen ve zcela srovnatelných případech, ale i v daleko větším rozsahu, kdy se také jednalo o domy nacházející se na území památkové rezervace a o domy, které jsou zapsány coby nemovitá kulturní památka. Je nepochybné, že v rámci stavebního řízení, které muselo ohledně provedení stavebních prací za účinnosti zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči a správního řádu být vedeno a kdy muselo být rovněž požadováno závazné stanovisko odboru památkové péče, bylo v těchto případech vydáno kladné stanovisko, přičemž stavby s totožným stavebním provedením týkajícím se rozšíření objemu střechy atd. shodným způsobem jako u žalobce byly v doložených případech správním orgánem povoleny a nebyly odborem stavební péče a MHMP rozporovány a zamítnuty.
13. Žalobcem předložená obrazová dokumentace zachycuje posuzovaný objekt z ulice x, Praha 1, kde je zjevné, že architekt objektu Prof. L. při přestavbě domu v roce 1938 přidal do střešního pláště podlaží a druhou řadu mansardních oken. Jedná se o totožný prvek, který žalobce chce použít v rámci jím požadované změny stavby na objektu směrem do ulice x, tj. dvě řady mansardových oken. Skutečnost, že se v dané době jednalo o hojně užívaný prvek, dokazují i fotografie Domu u Černé Matky Boží na Ovocném trhu z období těsně před přestavbou posuzovaného objektu, jakož i dvě řady mansardových oken na budově současného MHMP v Jungmannově ulici, a rovněž památkově chráněné budovy Obchodní banky v ulici Na Příkopě a Panské, postavené ve shodném časovém období jako objekt žalobce v x ulici. Shodný prvek byl v druhé polovině minulého století použit u stavebních úprav Staroměstské radnice a na dalších objektech z nedávného období. I v 90. letech minulého století a v posledních letech současného století byly provedeny stavby i změny staveb spočívající právě v užití obdobných nástaveb i prvků, a to v řadě případů v daleko větších dimenzích a rozsahu. Jedná se např. o novostavbu budovu tzv. Myslbeku, objekt v ulici Na Příkopě, objekt v ulici V Celnici, budovu bývalých kasáren na Náměstí Republiky a celou řadu dalších.

14. Porovnáním přiložených fotografií je zjevné, že požadovaný prvek žalobce – dvě řady mansardních oken, který je správním orgánem odmítnut coby nepřípustný, je užít na jiných objektech nacházejících se rovněž v Praze 1 na území Pražské památkové rezervace, u nichž se též jedná o objekty zapsané v seznamu nemovitých kulturních památek. Je tedy zjevné, že správní orgán totožný požadavek na realizaci dvou řad mansardových oken posuzuje v rozličných případech diametrálně odlišně, kdy jím proklamovaná metodika a stanovená kritéria jsou aplikována pouze na některé účastníky a na jiné nikoli. Žalobce se proto cítí být postupem žalovaného krácen na svých právech a značně poškozen. Argumentaci použitou v závazném stanovisku a následně v napadeném rozhodnutí považuje za neodpovídající a tvrzení o následném vyvolání obdobných požadavků u podobných záměrů na objektech v okolí i celé části Starého Města v případě vyhovění žádosti za absurdní a nepatřičné za situace, kdy lze prokazatelně doložit, že v jiných případech byly v k. ú. x obdobné a rozsáhlejší stavební úpravy žalovaným schváleny. Žalobce má vzhledem k uvedenému za to, že jeho věc nebyla spravedlivě posuzována a nebyla dodržena rovnost účastníků jako jedna z důležitých zásad řízení před správním úřadem.
15. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl zcela shodně jako v napadeném rozhodnutí, že argumenty žalobce (totožné s důvody, které žalobce uplatnil v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu) nekorespondují s podanou žádostí ani s obsahem projektové dokumentace. Poukázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí v části, kde podrobně rozvedl, že jde o nástavbu podle § 2 odst. 5 stavebního zákona s konkrétními údaji, které vycházejí z pohledů výkresové dokumentace, spočívající v tom, že hrana zalomení horní části stavby se posouvá z výškové kóty cca 23 na 25 m, a kde zároveň uvedl, co je důvodem, že jde o nástavbu, která vyžaduje rozhodnutí o umístění i stavební povolení.
16. Samotná obrazová dokumentace nemá dle žalovaného vypovídací schopnost v tom smyslu, že jde o shodné či obdobné případy jako v předmětném řízení, ve kterém byl na základě podmiňujícího závazného stanoviska záměr žalobce o změně stavby před dokončením dvou bytových jednotek v podkroví domu zamítnut s tím, že projektová dokumentace vykazuje závažné nedostatky a nemůže být řádným podkladem, který by umožňoval vydání kladného závazného stanoviska.
17. Jestliže bylo v průběhu řízení vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne. Pokud odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Nezákonné závazné stanovisko lze zrušit nebo změnit v přezkumném řízení. V daném případě k vydání nezákonného stanoviska nedošlo, jak vyplývá ze závazného stanoviska sp. zn. MK-S 9023/2015 OPP, č.j. MK 53984/2015 OPP ze dne 1. 10. 2015, kterým Ministerstvo kultury potvrdilo závazné stanovisko.
18. Žalovaný podotkl, že úprava obsažená v § 149 správního řádu se týká výlučně postupu „uvnitř“ správního řízení a žádným způsobem, ani nepřímou, neomezuje rozsah soudního přezkumu závazných stanovisek. Z hlediska procesního je závazné stanovisko podle § 149

správního řádu úkonem správního orgánu prováděným podle části čtvrté správního řádu. Při vydání závazného stanoviska je proto třeba postupovat v souladu s § 154 správního řádu. S ohledem na zvláštní postavení závazného stanoviska, kdy jeho obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu, se přiměřeně použijí ustanovení o obsahu, formě a náležitostech rozhodnutí (§ 67 a 68 správního řádu). Závazné stanovisko i opatření MK uvedené náležitosti obsahují. Úkolem žalovaného je, aby v řízení byly řádně vypořádány i odborné otázky, k jejichž řešení on sám není příslušný. Musí tedy dbát na to, aby se nadřízený orgán vyjádřil ke všem konkrétním odvolacím námitkám, které se týkají jeho působnosti. Ministerstvo kultury se vypořádalo a vyjádřilo ke všem konkrétním odvolacím námitkám.

19. V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že se neztotožňuje s tvrzením žalovaného, podle něhož „argumenty žalobce nekorespondují s podanou žádostí o změně stavby před dokončením (z 23. 8. 2012), ani s obsahem projektové dokumentace (...)“, neboť se jedná o názor žalovaného, který je zavádějící a neodpovídá skutkovému stavu věci. Pokud by tomu tak skutečně bylo, je zvláštní, že žalobce nebyl nikdy vyzván k podání vysvětlení či k nápravě případného závadného stavu a k jeho odstranění. Navíc je tvrzení žalovaného sporné, neboť se nezvětšuje výška objektu (nic se nenastavuje), a proto i členění na vestavbu a nástavbu považuje žalobce pouze za zástupný problém uměle vytvářený žalovaným. Ve skutečnosti nedochází ke zvýšení nástavby.
20. Žalobce nesouhlasí s ryze zužujícím výkladem rovnosti účastníků stavebního a správního řízení. Uvedl, že pokud jsou předmětem jiného správního a stavebního řízení totožná či obdobná stavební řešení, která v jiných případech jsou odborem památkové péče MHMP a Ministerstvem kultury plně akceptována, a to rovněž na objektech zapsaných v seznamu nemovitých kulturních památek na území Pražské památkové rezervace na Praze 1 a v jiných případech nikoli s odkazem na „závaznou metodiku“, je zpochybňována předvídatelnost práva, resp. předvídatelnost rozhodování orgánů veřejné moci. Žalobce v replice též poukázal na délku doby potřebné pro vydání konečného stanoviska Ministerstva kultury.
21. Při ústním jednání před soudem, které se konalo dne 24. 10. 2019, žalobce prostřednictvím své právní zástupkyně zopakoval námitky uvedené v žalobě a odkázal i na repliku k vyjádření žalovaného. Navrhl, aby soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí zrušil, přičemž zdůraznil, že z předložené fotodokumentace je zřejmé, že žalobcem požadovaný stavební prvek se opakuje i na jiných kulturních památkách v okolí předmětné nemovitosti. Podle žalobce tedy přistupuje stavební úřad ke každému stavebníkovi jinak. Žalovaný setrval na svém procesním stanovisku a odkázal na své vyjádření k žalobě, přičemž důraz položil na negativní závazné stanovisko, jímž se správní orgány obou stupňů řídily. Dodal, že technické posouzení bylo žalovaným provedeno nad rámec nosných důvodů napadeného rozhodnutí.
22. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:

23. Podle § 118 odst. 1 stavebního zákona v relevantním znění stavebník je povinen provádět stavbu v souladu s jejím povolením vydaným podle tohoto zákona.
24. Podle § 118 odst. 2 stavebního zákona v relevantním znění změnu stavby před jejím dokončením lze povolit jen v souladu s územním rozhodnutím nebo jiným úkonem nahrazujícím rozhodnutí; vyžaduje-li změna stavby před jejím dokončením změnu územního rozhodnutí, je možné rozhodnout o této změně ve spojeném řízení, ustanovení § 94 a 94a se použijí přiměřeně.
25. Podle § 118 odst. 3 stavebního zákona v relevantním znění stavební úřad může na žádost stavebníka nebo jeho právního nástupce povolit změnu stavby před jejím dokončením. Žádost obsahuje kromě obecných náležitostí popis změn a jejich porovnání s povolením stavby a s ověřenou projektovou dokumentací. K žádosti připojí projektovou dokumentaci změn stavby, popřípadě ověřené projektové dokumentace, do které projektant vyznačí navrhované změny. Žádost o změnu stavby před dokončením stavební úřad projedná s účastníky stavebního řízení a dotčenými orgány v rozsahu, v jakém se změna přímo dotýká práv účastníků stavebního řízení, jakož i zájmů chráněných zvláštními právními předpisy. Na řízení a povolení změny stavby před dokončením se vztahují přiměřeně ustanovení o stavebním řízení.
26. Podle § 149 odst. 1 správního řádu závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jeho obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány.
27. Podle § 149 odst. 4 jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.
28. Podle § 149 odst. 5 správního řádu jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska.
29. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
30. Předně je třeba zdůraznit, že soud posuzuje zákonnost napadeného rozhodnutí zásadně v intencích žalobních námitek. Míra konkrétnosti každé uplatněné námitky pak předurčuje rozsah, v jakém se touto námitkou může soud zabývat. Pouze tehdy, vykazuje-li napadené rozhodnutí vady ve smyslu § 76 s.ř.s., k nimž soud přihlíží z úřední povinnosti, může soud napadené rozhodnutí zrušit, aniž by se zabýval věcnou či právní důvodností žalobních námitek. V nyní projednávané věci jsou z napadeného rozhodnutí zřejmé nosné důvody, na nichž rozhodnutí stojí, přičemž ani v postupu správních orgánů při vydání rozhodnutí soud neshledal žádné nedostatky, které by mohly mít za následek nezákonnost rozhodnutí.

31. Žalovaný v napadeném rozhodnutí akcentoval, že předložená projektová dokumentace je zjevně rozporná, neboť vykazuje závažné nesrovnalosti v porovnání mezi její textovou a výkresovou částí. Na tento rozpor upozornil i dotčený orgán památkové péče MHMP ve svém závazném stanovisku, a rovněž Ministerstvo kultury, které se ztotožnilo se závěry závazného stanoviska. Podstatné je, že žalobce byl seznámen již s písemným vyjádřením Národního památkového ústavu ze dne 17. 12. 2014, v němž tento orgán s působností v oboru státní památkové péče konstatoval, že „*předložená dokumentace – „podklady pro změny stavby“ je nedostatečná a vykazuje závažné nesrovnalosti mezi technickou průvodní zprávou a obtížně porovnatelnými výkresy. Ve zprávě je jednoznačně uvedeno, že stávající krov bude zachován a z výkresové dokumentace jasně vyplývá, že bude změněn. Nikde není popsána žádná změna stavby.*“ Přestože byla žalobci dána možnost, aby se ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřil k těmto podkladům závazného stanoviska, této možnosti nevyužil. Tuto stěžejní argumentaci žalovaného žalobce výslovně nerozporoval ani v žalobě, v níž se omezil toliko na strohé konstatování, že „*ve skutečnosti nedochází ke zvýšení nástavby a toto tvrzení správního orgánu je nepravdivým.*“ Pokud měl žalobce za to, že jeho záměr byl ze stavebně-technického hlediska vestavbou a nikoli stavbou, kterou se stavba zvyšuje (§ 2 odst. 5 stavebního zákona), a že jeho projektová dokumentace týkající se změny stavby před dokončením je vnitřně konzistentní a nerozporná, měl k tomu předložit relevantní argumenty, které by vyvracely výše zmíněný závěr dotčených orgánů, jakož i žalovaného. Nic takového však neučinil. Ministerstvo kultury ve svém stanovisku přitom uvedlo, že projektová dokumentace, jež vykazuje takto závažné nedostatky, nemůže být řádným podkladem, který by umožňoval vydání kladného závazného stanoviska. K tomu soud doplňuje, že úvaha vyjádřená nadřízeným správním orgánem je logická, neboť nejednoznačně definovaný záměr stavebníka nelze podrobit věcnému posouzení mj. i z hledisek, k nimž je jako dotčený orgán oprávněn se vyjádřit orgán na úseku památkové péče.
32. Žalovaný rovněž v napadeném rozhodnutí poukázal na to, že zásadní posouzení záměru vychází z porovnání pohledů a řezů, které však nejsou dostatečně prokótovány. V napadeném rozhodnutí rozvedl, z jakých skutkových okolností dovedl, že požadovaná změna stavby není vestavbou, jak žalobce uvedl v žádosti, nýbrž nástavbou. Vyložil, že dle pohledů výkresové dokumentace provedení nového mansardového krovu s patrovým řešením spočívá v tom, že hrana zalomení se posouvá z výškové kóty cca 23 m na 25 m, tedy pouhý metr pod hřeben. Žalobce měl tedy dostatečný prostor pro konkrétní věcnou polemiku, nicméně ani v žalobě směřující proti napadenému rozhodnutí neodstranil pochybnosti týkající se skutečného obsahu stavebního záměru spočívajícího ve změně stavby před jejím dokončením, když ze závazného stanoviska a potvrzujícího stanoviska Ministerstva kultury vyplývají konkrétní nedostatky projektové dokumentace. Na tomto místě soud považuje za podstatné zdůraznit, že žalobce je *dominus litis*, a je proto výhradně na něm, jaké závěry napadeného rozhodnutí podrobí soudnímu přezkumu a jak podrobně bude jednotlivé žalobní námitky formulovat. Naproti tomu soudu naprosto nepřísluší, aby za žalobce vyhledával věcné či právní nesprávnosti, jichž se správní orgán mohl dopustit, neboť by tím z rovnováhy vychýlil postavení proti sobě stojících účastníků řízení, neboť by tak de facto (jednostranně) plnil roli advokáta žalobce.

33. Jelikož žalobce nevěnoval patřičnou pozornost stěžejnímu důvodu napadeného rozhodnutí, v němž je poukazováno na nedostatky projektové dokumentace, žaloba již z tohoto důvodu nemůže obstát.
34. Ačkoli by pro zamítnutí žaloby postačovala argumentace popsaná výše, neboť žalobce žádnou relevantní námitkou nezpochybnil správnost závěrů správních orgánů o nekonzistentnosti projektové dokumentace a jejích vnitřních rozporech, pokládá soud za potřebné vyjádřit se i k námitce, kterou žalobce zjevně považuje za klíčovou. Ta spočívá v tvrzení, že závazné stanovisko, jakož i napadené rozhodnutí nerespektují právo zakotvené v čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, podle něhož jsou si všichni účastníci rovni. Tuto námitku žalobce opřel o zjištění, že shodné prvky – dvě řady mansardových oken – se nacházejí jak na posuzovaném objektu z pohledu ulice x, tak na jiných objektech v blízkém okolí na území Pražské památkové rezervace, přičemž se rovněž jedná o objekty zapsané v seznamu nemovitých kulturních památek. Žalobce nicméně kromě předložení fotografické dokumentace jiných staveb neuvedl žádné relevantní argumenty o tom, že jde z historického a architektonického hlediska o srovnatelné objekty, ani to, za jakých podmínek byly v konkrétních (stavebních) řízeních provedeny stavební úpravy těchto objektů. Absence takových argumentů (a důkazů způsobitelných k jejich prokázání) znemožňuje soudu učinit závěr o skutkové podobnosti žalobcova případu s odlišnými stavbami.
35. Žalobce též zcela pomíjí, že žádostí dotčený objekt je nemovitou kulturní památkou, která je jako celek předmětem památkové ochrany ve smyslu nařízení vlády č. 66/1971 Sb., o památkové rezervaci v hlavním městě Praze ze dne 21. 7. 1971, a jako součást památkové rezervace patří od roku 1992 do Seznamu světového kulturního a přírodního dědictví UNESCO. V této souvislosti soud připomíná, že dotčený orgán ve svém závazném stanovisku vymezil následující teze, jimiž se památková ochrana kulturních památek řídí: *„Při rekonstrukci a opravách těchto staveb je nutno vycházet z poslední dochované historické vrstvy. Rehabilitace historických článků stavby je možná jen v případě, že existenci těchto prvků, jejich provedení a umístění lze prokázat archivní dokumentací (výkresy, fotografie). Veškeré dispoziční a stavební úpravy související s modernizací a novým využitím stavby je nutno provádět tak, aby zásahy do historických konstrukcí byly minimalizovány, neboť tyto konstrukce tvoří podstatu památky a mají nenahraditelnou památkovou a vypovídací hodnotu. Veškeré dožilé prvky je možno odstranit pouze v případě prokazatelně neopravitelného stavu, a to výhradně za přesné kopie odstraňovaných prvků.“* Rovněž Ministerstvo kultury ve svém stanovisku poukázalo na vyjádření Národního památkového ústavu, který uvedl, že: *„tvar střešní konstrukce je významnou charakteristikou každé stavby a její architektury, jeho zachování je základním požadavkem při ochraně všech historických staveb, u kulturních nemovitých památek zejména.“* Žalobce tato východiska nerozporoval, resp. nepředložil žádné relevantní argumenty, proč by v posuzované věci neměly být aplikovány. Pouhá okolnost, že v okolí předmětného objektu se nacházejí objekty „se dvěma řadami mansardových oken nad sebou“, nezakládá sama o sobě právo legitimního očekávání žalobce ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu. Navíc ze závazného stanoviska vyplývá, že realizace návrhu změny tvaru střechy a objemu střechy včetně druhé velké řady vikýřů byla ze strany dotčeného orgánu opakovaně vyloučena, a žalobce tudíž nemohl legitimně očekávat, že jeho žádosti bude vyhověno.

36. Žalovaný v projednávané věci rozhodl zcela v intencích ustanovení § 149 odst. 1 a 4 správního řádu, neboť Ministerstvo kultury potvrdilo nesouhlasné závazné stanovisko dotčeného orgánu, které znemožňuje žádosti žalobce vyhovět.
37. Soud pro úplnost dodává, že při ústním jednání zamítl návrh žalobce na doplnění dokazování obrazovou dokumentací a „Studii vestavby bytů v podkroví BD-Nostic“, neboť tyto důkazy se věcně míjejí s nosnými důvody napadeného rozhodnutí, a jejich provedení by bylo tudíž nadbytečné.
38. Protože soud neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s.ř.s. ji prvním výrokem tohoto rozsudku zamítl.
39. Akcesorický výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. října 2019

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu